У Василька, Катрусиного сусіда, є в саду груші. Але свої йому видаються не такі смачні, як у бабусі Маври. Однак бабуся пильно стереже свій садок. Тільки побачить біля нього хлопців, так одразу й кричить:

— Залізете до мене в садочок — штани скину! Тоді знатимете!

Василько боявся бабусі Маври, близько до її садка не підходив. Лише, коли вона не чула, дражнився:

— Лаврін Маврин орав ралом... Лаврін Маврин орав ралом...

Та одного разу, як він побачив, що бабуся Мавра на городі моркву поле, тихесенько перескочив через огорожу й видрався на грушу. А груші ж тут великі, соковиті і, як мед, солодкі. Вкусиш таку грушу, то аж губи злипаються. Тож Василько так захопився, що й не почув, коли бабуся в сад зайшла. Побачила вона Василька, та як крикне:

— Що ти там робиш, га? — і бігцем до нього.

Василько, мов ошпарений, кинувся вниз. Але на своє лихо трусами за сучок зачепився. Смикнувся сюди, туди, та сучок міцно держить, не відпускає.

А бабуся Мавра ось-ось до груші добіжить. Ну що його робити бідоласі?

Однак при такій скруті ніколи довго роздумувати. Ухопився Василько руками за гілки, з трусів вискочив, на землю стрибнув — і чимдуж із саду!

Та куди побіжиш? Тут — бабуся Мавра, там — дідусь Купріян лящиків підсолених на шворку нанизує, з третього боку восьмикласниця К лава коси проти сонця вичісує...

Зосталося Василькові тільки бігти в четвертий бік, де бур'яни, хоч у бур'янах ящірки— бррр... а може, й вужі! Та що вдієш? Вскочив він у бур'яни, а там росла не лише лобода, а ще й пекуча кропива. Як ужалила вона Василька, то він одразу пригадав, як люди, кепкуючи, часом кажуть: "Добре йому, як тому голому в кропиві..."